

TIEDEPROJEKTI

Bradley Salmond III
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Bradley kaatoi jälleen yhden kupillisen hiekkaa sankoonsa. Hän tarvitsi sitä paljon! Hänen koulunsa tiedenäyttely olisi pian. Bradley oli tekemässä pienoismallia siitä, kuinka hyökyaalto tapahtuneen maanjäristyksen aiheuttama suuri vesiaalto. Hän halusi, että hänen projektinsa olisi täydellinen. Ehkäpä hän voittaisi palkinnon!

Kun Bradleyn sanko oli täynnä, hän keräsi muutamia keppejä. Sitten hän löysi kellarista muovilaatikon ja pieniä lelulaloja.

Bradley kaatoi hiekan laatikkoon maaksi. Hän asetti siihen huolellisesti talot ja puut. Seuraavaksi tuli jännittävä osa – vesi! Kun hän kaataisi veden, hän pystyisi työntämään pahvinpalaa veden läpi aallon luomiseksi.

Mutta sitten hän teki suuren virheen. Hän kaatoi laatikkoon liikaa vettä! Talot joutuivat tulvan valtaan – eikä hän ollut vielä edes tehnyt aaltoa. Märkä hiekka sai aikaan tahmaisen, mutaisen sotkun.

Bradley huusi äidilleen, joka oli keittiössä. "Mitä minun pitäisi nyt tehdä? Minä panin laatikkoon liikaa vettä."

"Ei se mitään. Voit vain aloittaa alusta", äiti sanoi. "Tehdään se yhdessä ja mitataan vähän kerrallaan."

"Selvä." Bradley meni pää painuksissa ulos hakemaan lisää hiekkaa.

Tällä kertaa he mittasivat huolellisesti oikean määrän vettä ja kaatoivat sitä laatikkoon. Bradley siirsi pahvia ja katseli, kun aallot syöksyivät hiekkaa vasten. Se toimi!

Seuraavaksi Bradley ja äiti tekivät Bradleyn julistetta. Bradley alkoi kirjoittaa hauskoja tietoja hyökyaalloista. Mutta sanat eivät mahtuneet sivulle.

"Minä en halua kirjoittaa sitä kaikkea uudelleen!" Bradley sanoi. Hänen päätään alkoi särkeä.

"Meidän ei tarvitse kirjoittaa kaikkea uudelleen", äiti sanoi. "Voimme vain muotoilla asiat uudelleen niin, että ne mahtuvat sivulle."

Bradley voihkaisi. Hänen julisteensa ei näyttänyt ollenkaan siltä kuin hän halusi. "En halua tehdä sitä. Se näyttää rumalta, jos sanat eivät mahdu kunnolla."

"Taivaallinen Isä haluaa, että me jatkamme yrittämistä."

"Oppiminen voi olla vaikeaa." Äiti halasi häntä. "Toisinaan me teemme virheitä. Mutta tärkeää on, ettemme anna periksi. Taivaallinen Isä haluaa, että me jatkamme yrittämistä. Pidetäänpä tauko ja tehdään se valmiiksi aamulla."

Seuraavana aamuna he saivat julisteen valmiiksi. Se ei ollut täydellinen, mutta Bradley oli siihen vähän tyytyväisempi.

Viimein koitti tiedenäyttelypäivä. Äiti vei Bradleyn kouluun. "Muista", hän sanoi, "että teit lujasti töitä projektisi eteen ja opit paljon. Ja se on tärkeintä."

Bradley kantoi projektinsa suureen liikuntasaliin. Se oli täynnä projekteja ja julisteita. Kaikki neljäsluokkalaiset istuutuivat ja odottivat vuoroaan esitelläkseen projektinsa.

Pian oli Bradleyn vuoro. Hänen sydämensä sykki lujaa, kun hän käveli eteen. Mitä jos kaikki menisi vikaan?

Bradley työnsi pahvia veden läpi ja näytti tuomareille, kuinka aallot iskeytyivät maata vasten. "Mikä aiheuttaa nuo suuret aallot valtameressä?" yksi tuomareista kysyi.

"Suuret aallot johtuvat..." Bradleyn mieleen ei tullut mitään. "Minä en muista. Mutta voin kertoa muutamia hauskoja asioita hyökyaalloista." Hän luki heille julisteessaan olevat tiedot.

Koulun jälkeen Bradley kiipesi autoon projektinsa kanssa.

"Kuinka sujui?" äiti kysyi. "Ei aivan niin kuin olisin halunnut." Bradley hymyili. "Mutta tein parhaani ja jatkoin yrittämistä." ●

"Meidän määränpäämme ei määräydy sen mukaan, kuinka monta kertaa kompastumme, vaan sen mukaan, kuinka monta kertaa nousemme ylös, pudistamme tomun päältä ja kuljemme eteenpäin."

Katso vanhin Dieter F. Uchtdorf kahdenoista apostolin koorumista, "Nyt sinä pystyt siihen!", Liahona, marraskuu 2013, sivu 56.

